aastaga meie aastasadakonna wiimist kümnekonda. Kõik mis oma aja ära on elanud, wananeb lõduneb, laguneb koost, langeb hauda ja asemele astub uus. Kõik mis looduses olemas, mis aja sees sünnib, on muutlik, on ajalik, on kaduw; igawene on üksnes Jumal ja „tema heldus on igawesest igaweste nende peal, kes teda kartwad, ja tema õigus jääb laste lastele neile, kes tema seadust peawad ja kes mõtlewad tema käskmiste peale, et nad nende järele teewad.“ (T. l. 103, 17. 18).

Sest saadik, kui wägewa **Wene** kotka tiib maid warjab, on meie kodumaal kallis rahupõli walitsemas. Selle pika aja sees on siin maal endise aja sisseseadlused mitmes tükis ja mitmetpidi wananenud ja ihaldawad uuendamist, ja meie kõrge riigiwalitsus on juba mõnest aastast saadik hakanud tarwilisi uuendusi nimelt koolide ja kohtude asjus toime saatma. Nowembri kuul 1889 lõpetati Liiwi-, Eesti- ja Kuuramaal endised kohtud oma kiriwase mitmekesidusega ja seati nende asemele uued kohtud, nagu neid kõrgestõnnis keiser Aleksander II. juba 25 aastat tagasi mujal kõigel Wenemaal sisse seadnud.

Aastal 1889 lõpetas siit maa kõige wanem saksakeelne päewaleht „Rigasche Zeitung“ oma iga ja ilmumist — ja tõusis Mitawis elule uus wenekeelne leht „Прибалтійскій край“ ja Tallinnas algas teine wenekeelne leht „Ревельскій городской листокъ“ aastal 1890 ilmuma.

Riia-Pihkwa raudtee, mille üks haru Tartusse käib, sai walmis a. 1889.

Selsamal aastal algas elule „Liiwimaa arstide selts“ ja peab iga aasta ühe koosoleku.

Häkiselt suikus surma sülle Kasanis 4. Mail 1890 meie Dr. Mihkel Weske. Rahu tema põrmule!

Sügisi 1889 ja talwel käis haruldane üleüldine haigus — influenza — meie maalt ja üleüldse terwest **Europast** läbi ja wiis mõndagi inimese waraselt hauda.

Kewade 1890 kani kuulus würst Bismark kui **Saksa** riigikantsler oma ameti maha.

Brasilia keisririik Lõuna-Amerikas on priiriigiks ümber muudetud.

Inglisriigi walitsus on Helgolandi saare wahetamise teel ühe osa Afrikamaa eest Saksariigile jätnud.

Praegu, Jaani-päewa ajal 1890, kuulukse **Hispanias** ja **Italias** hirmus kolera tõbi lahti olema peasnud.

J. W. Jannsen †.

„Õndsad on rahunõudjad, sest neid piab Jumala lapsiks hüütama.“ See pühakirja sõna oli temal kirstukirjaks, kui teda juulikuu algusel hauda kanti. — Ajaratas weereb ruttu edasi; ega noorpõlw teda wist palju enam ei tunnudki, sest et ta kõigekõrgema määramist mõõda juba aastat kümme enne surmatundi oma tööriistad käest pidi maha panema. Aga meil wanematel inimestel ei olnud meie armas „postipapa“ küll kellelgi tundmata, meie tundsime teda juba nooresi põlwest — lugesime suure himuga tema „Sõnumetoojaid“, tundsime ja tarwitasime tema „Sioni laulukannelt“, ootasime iga nädal tema „Perno Postimeest“ ja hiljem tema „Eesti Postimeest“, kus „sõe tuba, magus jutt“ alati lõbus ja kena lugeda oli. Wõi kes ei mäleta seda, kuidas aastal 1869 Eesti priiuse 50. aastane juubelipidu ülikauniste „esimeses armastuses“ ära peeti, kus Jannsen pidu hing ja põhjendaja oli. Ühel aastal Eesti priiusega (1819) on J. W. Jannsen sündinud. Kümme aastat hiljem, 1879, peeti Jannseni juhatusel teine üleüldine laulupidu. Wõi kellel on see teadmata, et Jannsen „Wanemuine“ seltsi on põhjendanud. See kõige esimene Eesti selts pühitses nüüd oma 25. aastast mälestuspäewa, kuid selkorral ei olnud seltsi alustaja ning esimene president Jannsen mitte enam elawate hulgas.

Kirjutusfulg ja taktikepp oliwad tema tööriistad, misga tema oma rahwa seas õratawat ja elustawat mõju waimuharidusele ja laulu- ja mängukooride idanemisele on sünnitanud — küll enam kui keegi teine. Tema jutud ja kirjad ei jää unustusesse; praegu on nad Laakmanni trükikojast uuesti ilmumas ja rahwa sekka minemas.

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1891, lk. 17